

V naší civilizované společnosti dávají lidé přednost tomu zemřít na zlomené srdce. Je to přece mnohem vznešenější, než zemřít kvůli špatnému močovému měchýři, střevům nebo varlatům. Nenadělá se při tom takový nepořádek jako u cirhózy či vykrvácení a ještě se to pěkně vyjímá v novinách. A navíc se o tom mluví bez ostychu a vytáček na rohu ulic, v nákupáku nebo ve frontě u kasy.

Když se blesk rozhodne uhodit do těch, co mají angínu, do těch velkých dramaturgů bouřlivých večerů, div že si nevykašlou plíce, rukama si rozvazují uzel na kravatě a jejich tvář má zmučený výraz z toho utrpení. Vypadají, že už toho udělali dost a dmou se nemístnou pýchou, ale jsou alespoň upřímní a je třeba jim věřit: opravdu spadla divadelní opona jejich života. A já, já jsem také upřímný, ale bohužel nemám ozdoby, co mají kardiaci, a tak se budu muset spokojit s tím, že umřu bídně v ústraní, jako jakýkoli jiný nemocný, co má rakovinu. Ano, bezhlavě plýtvám sám sebou a do úst se mi hrne žluč. Ale to se tak stává, když už se můžeme dívat jenom dozadu nebo do sebe, kde už brzo nebude nic víc, než závan vzduchu a louže žluči.

větší posuny smyslu P1, P3, P4, P6, P7

velmi dobře formulujete a vyprávíte, je ještě třeba víc ověřovat (lexikum) a hledat logické vztahy (angína by byla málo, plíce nehrají roli...)

C